

Mands Adoptivbarn. Ægteparret kan altså ikke sige, som hvis man gennemførte Landstingets Affattelse af Loven: Det er vort fælles Adoptivbarn. Deri ligger med andre Ord, at Lovgivningsmagten skal give sin Sanktion til, at Kvinden skal have Lov til at tilsløre og skjule det virkelige Forhold, thi Forholdet er og vedbliver at være det samme: det er hendes Barn, og det bliver aldrig andet, hvad enten hun adopterer det eller ikke.

Jeg vil imidlertid saa vægtigt, som jeg kan, advare Lovgivningsmagten imod at være med til at tilsløre og skjule i Form af en Lov. I øvrigt skal jeg give min varme Tilslutning til, at Lovforslaget gaar gennem Tinget saa hurtigt som muligt.

Heilesen: Som allerede berørt af de foregaaende Talere er Lovforslaget et Resultat af de sidste Aars frugtbare fællesnordiske Bestræbelser for at kodificere den borgerlige Ret. I alt væsentligt hviler det paa Familieretskommissionens Udkast af 1913, og tilsvarende Love er gennemført i Norge og Sverige i 1917. Lovforslagets Emne, Adoptionsforholdet eller det Forhold, hvorefter i Henhold til en særlig Bevilling en Person, der adopteres, bliver stillet i Forhold til Adoptanten i det væsentlige som Ægtebarn, har først i de sidste Aartier her i Danmark været Genstand for spredt Lovgivning, men hvilede i øvrigt, saaledes som det ogsaa er berørt under Forhandlingerne her, væsentligst paa administrative Bekendtgørelser og administrativ Praksis. Imidlertid er det utvivlsomt, at Forholdets Beskaffenhed og Betydning gør det naturligt, at Forholdet tages op til Lovordning, og Forslaget foreligger her vel forberedt og er i øvrigt i alt væsentligt kun en Lovfæstning af allerede gældende Ret. Baade af den Grund, og fordi det er bebudet, at Forslaget vil blive henvist til et Udvalg, hvor Enkeltheder bedre vil kunne drøftes end her i Salen, skal jeg ikke komme udførligt ind paa Lovforslagets Enkeltheder.

Lovforslaget har, som det blev berørt af den højtærede Justitsminister, baade for Befolkningen og for alle, der skal arbejde med Loven, den store Fordel i Sammenligning med den gældende Ordning, at den giver let Adgang til at se de Regler, der er gældende med Hensyn til Adoptionsforhold; Betingelserne for Adoption, Virkningerne af Adoption, Ophør af Adoption gives der jo her klare og udtømmende Regler for. Det internationale

Privatretsforhold vedrørende dette Spørgsmaal berøres i §§ 25 og 26, og der gives i de sidste Paragraffer Regler om Lovens Ikrafttræden.

Af de Enkeltheder, der er Grund til at berøre under Behandlingen her, skal jeg lige nævne, at man i § 1 i Lovforslaget i Modsætning til Kommissionsudkastet har foreskrevet, at Adoption skal ske ved kongelig Bevilling, der udfærdiges ad mandatum af Justitsministeren, medens Kommissionsudkastet havde den Bestemmelse, at Bevillingen skulde gives af Justitsministeren. Jeg ser nu i og for sig ikke nogen Grund til at opretholde Systemet med kongelige Bevillinger; det vilde have forekommet mig naturliger, at man havde henholdt sig til Kommissionsudkastet, der gav Justitsministeren Adgang til at give Bevillingen. Man er da ogsaa i § 18, hvor der er Tale om Adoptivforholdets Ophævelse, her i Lovforslaget blevet staaende ved Bestemmelsen om, at Adoptivforholdet kan ophæves af Justitsministeriet, skønt, saa vidt jeg erindrer, Forholdet efter den gældende Praksis er det, at hvor der er Tale om at ophæve et Adoptivforhold, sker det ved kongelig Resolution. Det vilde have forekommet mig rimeligt, at man havde bibeholdt i § 1 den samme Regel som i § 18. Imidlertid er det et Spørgsmaal, som er af ganske underordnet Betydning. Som et Fremskridt hilser jeg Bestemmelsen i § 1 om, at Bevillingen eventuelt kan udleveres gennem vedkommende Overøvrighed. Det er en Regel, der er i Traad med de Bestræbelser, vi her paa Rigsdagen bør fremme, Bestræbelser, der gaar ud paa at lægge saa mange Emner som muligt bort fra Centraladministrationen ud i den lokale Administration. Kun vil jeg gerne i denne Forbindelse henstille til den højtærede Justitsminister, at han har sin Opmærksomhed henvendt paa, at denne i og for sig rigtige Bestræbelse ikke skal føre til Uensartethed paa dette Omraade, idet vi her staaer overfor et Forhold, hvor Ensartethed over hele Landet er i høj Grad ønskelig. Med Hensyn til det øvrige Indhold af § 1 skal jeg blot paa den Foranledning, som Venstres ærede Ordfører (Blang) gav ved Omtalen af Aldersbestemmelsen for Adoptanten — i hvilken Henseende der i Lovforslaget er fastsat, at Adoptanten skal være fyldt 25 Aar —, bemærke, at naar man her har givet denne Regel i Modsætning til den Ordning, der findes andetsteds, hvor man har en højere Aldersgrænse for Adoptanten, staaer det i naturligt Sammen-